

[Hans Nielsen.]

forsvare, hvad Enevælden har gjort i længst forsvunden Tid, men det var Færøerne jo ikke alene om at lide under; jeg tror, at Enevælden ogsaa udbyttede Jyder, Bornholmere og Lolliker, og hvis de vil rejse sig og forlange tilbage med Renter og Renters Rente, som Tilfældet nu er oppe paa Færøerne, vilde det se sort ud for den højtærede Finansminister; saa kom han til at kridte Støvlerne betydeligt, hvis han skulde staa til et saadant Angreb.

Der er en Selvstyrekoebmand, der hedder Ziska, som har regnet ud, at alene i Jordebogsaftifter og Fæsteaftifter har Danmark i Perioden 1538—1845 plyndret Færingerne for 89 Milliarder — jeg ser ganske tydeligt Finansministeren blive bleg —, og denne Købmand Ziska forlanger energisk de 89 Milliarder udleveret. Der er 24 000 Mennesker paa Færøerne, og hver Indbygger kan altsaa faa $3\frac{1}{2}$ Million. Jeg har en god Ven ude paa Tveraa. Han hedder Strøm og er Skibsbygger; han har 17 Børn, og han og Konen skal altsaa have ca. 65 Millioner alene. Jeg maa sige, at han er en prægtig Mand, og det er en prægtig Børneflokk, han har, jeg under dem alt godt, men alligevel, 65 Millioner, det er jo ikke Smaapenge. Og vedkommende fortsætter fremdeles; nu er han naaet op til Monopolhandelens Dage og undersøger det; det bliver maaske lige saa store Beløb.

Se, ærede Medlemmer, her i denne Sal vil man tage den Slags Ting med Munterhed, men naar „Tingakrossur“ kommer ud paa Fiskeskibene, der ligger ude i høj Sø oppe under Island, og det gaar rundt fra den ene Fisker til den anden, saa virker det paa en helt anden Maade; saa er der mangfoldige, der tror, at det er rigtigt, at Danmark har udsuget og udpint og slæbt Rigdomme væk fra Færøerne. Derfor er det nødvendigt, at man hernede fra tilkendegiver, at det er en Betragtning, som ikke har nogetsteds hjemme, og at der ikke kan være Tale om Tilbagebetaling af 89 Milliarder. Jeg synes for øvrigt, at vi her i Danmark særlig i de senere Aar har været meget elskværdige med Bevillinger baade til Havne og Veje og til Anskaffelse af nye Fiskeskibe. Jeg synes, at der ikke kan være noget alvorligt at klage over i saa Henseende.

Men jeg erkender, at Fattigdom, den har de paa Færøerne, den er tung, og den er svær, og det kan ikke blive anderledes, saa længe alting gaar, som det gaar deroppe. I det sidste Aar, som var et af Fær-

øernes bedste Aar, har Fiskerne haft fra 500 til 1 000 Kr. om Aaret, det er den gennemsnitlige Aarsindtægt. Det er jo ikke en Fortjeneste, som de kan leve af, thi de Varer, de skal købe og bruge, er ikke blevet ligere i nogen Henseende, tværtimod.

Ulykken for Færøerne er Købmændene. Hr. Patursson er klog nok, naar han vender sig mod Købmændene, men hvis han giver det Udseende af, at det er de danske Købmænd, der udbytter Befolkningen mere end de færøske, tager han fejl, det er fuldstændig urigtigt. Jeg vil sige til ærede Medlemmer, at Sandheden er denne, at al den Bitterhed, der er mod Danmark, er Købmændene i Virkeligheden Skyld i. Den fattige Befolkning deroppe føler sig forurettet; den føler, at den sidder i forfærdelig daarlige økonomiske Kaar, og naar Selvstyrepartiets Medlemmer saa fortæller, at det er Danmark, saa hænger det fast hos den største Part af den; men Sandheden er, at det er hos Købmændene, Fiskerne er i Slaveri — hvis jeg maa bruge det Udtryk til Trods for, at det en Gang vakte saa megen Uvillie hernede.

Derfor gaar 3 000 færøske Fiskere om Bord i Købmændenes Fiskekuttere og sejler op til Fiskeri ved Island og Grønland, og naar de saa kommer tilbage, afleverer de deres Fisk til Købmændene uden at faa at vide, hvor meget de faar for dem. Det kan de faa at vide en anden Gang. De faar heller ingen Penge. Her har jeg i min Haand Penge, Købmændene selv laver. Disse Penge er fra en Købmand Petersen i Fuglefjord. Han er Sambandsmand. Dette Blikskilt er en 25 Øre, udstedt af Selvstyremanden, Købmand Kølbo i Klaksvig. Naar Fiskerne kommer hjem, faar de udleveret disse Skilte — den danske Mønt er afskaffet. Der staar paa dette Skilt: 25 Øre hos Kølbo. D. v. s., at dette Blikskilt kan ikke tages som Betaling noget andet Sted.

Købmanden siger ogsaa til vedkommende: Det har du heller ikke Brug for; i min Bog staar du stadig i Restance, fra du som 14-aarig Dreng gik ud at fiske, og du bliver ved at staa i Restance; du kan aldrig betale, hvad du skylder mig. Det er heller ingen Nytte til. Du faar en Haandfald Blikskilte, dem kan du give til din Kone, og saa kan hun komme her i Forretningen og faa, hvad hun skal bruge, lidt Kaffe og Sukker, en Gang imellem et Stykke Dowlas til en Skjorte til Børnene og maaske hvert 5te Aar en Smule Bomuld til en Kjole til sig selv; det kan hun faa her; hun behøver ikke at gaa hen og